

Føroya
SOSIAL-DEMOKRATUR

Blaðstjóri
VILHELM SORESENSE

Prent:
A. ØSTER

Vág—Vestmanna

Stásiliga og hábarsliga fór fram vígslan av Vágs skúla, hesum tí prýðiligasta bygninginum í Suðuroynni.

Vágs nýggi skúlabyggingur saman við Vestmanna nýggja skúlahúsi er fyrimyndandi her á landi.

Tær báðar bygðirnar hava vunnið sær miklan heiður og virðing fyri so stórvingin tiltøk. Vit ynskja Vágs og Vestmannabygdum alla góða eydna við vísdómstemplum sínum.

SVAR

1. 4000 ár síðani.
2. í Kina.
3. Frakland.
4. Italia.
5. U. S. A.

Happadrátturin

Solan av seðlum byrjar aftur og varar til miðvikudagin 18. apríl.

Hesir vinningar verða drignir við 4. drátti:

1 vinningur til	5.000 kr.
1 » »	2.000 »
3 vinningar á	1.000 »
8 » á	500 »
17 » á	240 »

NEVNDIN

Reyði krossur til sølu

Síðani stórri sjúkrabátur er keyptur til Dronning Alexandrines Hospital, verður hin eldri báturin útboðin til sølu.

Báturin hevur ein 30 hk. 2 cyl. Hundested 2 takts glóðihövd motor, hövuðsumvaldur í 1919.

Áhugaðir kunnu venda sær til Andreas Nolsøe, skipara, Bringsnagotu 5, Tórshavn, tlf. 19. Skrivlig boð mugu verða givin skrivstovuni seinast 20 í h.

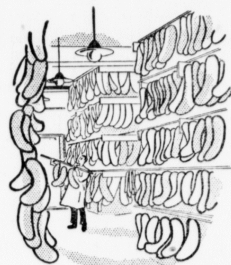
Landsskrivstovan,

6. apríl 1951.

Skipafelagið Føroyar

Telefonir 209 171 274

Tórshavn

Tað eru roykpylsurnar ið duga tær frá HOULBERG

Matligt er, og væl rýkur, tá ið hurðin verður gloppað inn í royk-rúmið hjá Houlberg, har hundrad-tals nossligar roykpylsur hanga lið um lið til at „búnast“... HOULBERGs roykpylsur eru gjørdar av fyrsta flokks tilfari, vælkryddraðar, vælsaðar og vælbúnar...

• Umboð:
B. Mortensen
Tórshavn, tlf. 8

S. HOULBERG A/S
KØDBYEN KØBENHAVN

Minst til

LANCASTER

LINOLIUM OG VOKSDÚK

frá
JAS. WILLIAMSON & SON LTD.

er tað besta ið kann útvegast!

Allar frágreiðingar um prisir og góðsku frá

G. Helgason & Melsted

máltr. 217

MINNIST BARNAHJÁLPINA!

Heðin Brú: Feðgar á ferð. II.

urin aftur í havið: »Á, tað vælsignaða spíke«.

Grindin varð malandi, í smærri og smærri ringum svam hon millum bátarnar, meðan fleiri og fleiri hvalir fingur sting og fóru við tjúkkum blóðrípum aftan á sær. Sjógvurin rodnadi so liðandi, gruggið vavdist upp frá botninum, og tað var so skjótt, at grindin misti sína gongd, hvalirnir svumu vitleysir higar og hagar, hvør í sínum lagi. Menn stóðu sveittan í barm og stungu. Tess meiri blóð, ið kom í sjógvin, tess ódligari gjørdust teir, skutu váknini so langt boð, teir kundu, og tá ið so hvalirnir komu undir bátin, tryggaðu teir tey betur niður í stingin og tóku tey aftur til sín. Summir hvalir fingur so meint, at teir gjørdu bert ein vörr og doyðu av vákninum, men teir flestu bráðdoyðu ikki, fingur sting, rendu millum bátarnar og vórðu saksaðir upp. Tú sær hvalir, ið maktast so liðandi burtur og søkka úttan nakran háva; tú sær hvalir, ið fara so tungliga frameftir, dragandi garnarnar eftir sær, teir flóta so fórr djúpt, tí teir eru fullar av sjógvi, blásturin hoyrist sum eitt seinført slurk, og tað hvellir froðandi blóð upp úr fleiri skurðum. Tá ið ein sovorðin hvalur kemur, blotna grindamenninir: »Latíð okkum royna at fáa lívið av hasum,« tosa teir, binda ann við hvalin og stytta honum neyðina. Fólk uppi á landi verða fálí, hóast fongfróina varnast tey morðið, tað fellur teimum fyri bróstið at siggja hvalirnar so uppkarvaðar, teir somu hvalirnar, sum tey fyri løtu søu koma so fríðar og fermar við øllum áthavnsins stórlati og friskleika yvir sær. Tú sær hvalir, sum leika óðir millum bátarnar, standa hálfvar uppúr og fara við ferð, víkja ikki fyri nökrum og hrestast, so tað stendur sum boðaslóð rundan um teir. Hetta eru skaðahvalirnir, teir, ið elva bátaskaða og mannaskaða.

Tá ið drápið fór at halla, beistaðust bert nakrir sovorðir hvalir eftir. Hvørja ferð teir stevnu á bátarnar, fingur teir sting og kavaðu, men eina ferðina renur ein seg upp við borðinum á Tröllinum, hálvur úr sjógvi, og deitur deyður niður yvir aftur bátin. Allir menninir lupu út og fingur sær í aðrar bátar úttan Kálvur, hann var ov seinur og fór undir við bátinum.

Tá var ovboðið fyri fólk uppi á landi, konufólkini vendu sær burtur og grótu, menninir royndu at vera ernir, men mistu málið og vóru staroygdur.

Ketil sat rætt tá og deildi ein ungan mann, sum tókst við at skera ein hval á háls, men hann skar ov aftarlaga, so tað gekk ikki, sum tað skuldi, hetta reitti hin gamli upp. Sonin helt hann onga neyð hava, helt, hann mundi fara at spenna seg upp aftur, tá ið hann fekk bótn. »Hvat er tú fyri ein snökil?« sigur hann við mannin, sum sker á háls, »gongur við knívi og dugir ikki at skera hval, liggur og morlar, sum tað ið hálvbýtt ere. Ketil er

so uppstúr av drápinum, at hann orkar ikki at sita stillur og siggja ein hval verða illa skornan á háls, ekur seg oman gjøgnum grasið og út ímillum fjörusteinarar: »Far burtur frá hvalinum og lat meg skera tít lóke. Men gamli var so óskjöttligur og ovrásin, at knivurin glapp av tvörtur um ein stein: »Ó for Devilin, nú beindi eg mær fyri knivinum«.

»Bannast ikki so«, talar ein missionsmaður at, ið stendur har.

»Bannast ikki so«, tekur Ketil upp aftur og starir upp á hann, »eg orki einki úttan at bannast longur. Hvat skal ein rættur grindamaður annað gera, tá ið hann ikki orkar upp av reyvíni? Sita stillur kanska og tiga til, at hetta unga slagði lókar Gudgávuna burtur úr aftur hondunum á sær. Og so beindi eg mær fyri knivinum eisini, legði alla eggina flata«. Men hann fekk lívið av hvalinum.

Drápið var liðugt. Tann síðsti hvalurin sakk til botns. Ein einsamöll luftblóðra flotnaði so liðandi upp frá honum og brast. Menninir turkaðu sveittan av sær og settu slíðarnar aftur á váknini. Úttan ifrá kom flóðin við frískum sjógvi og skolaði sær teirra rein. Gruggið sakk og legði seg aftur við frið á botnin. Tá lýsti í luftina, og sólín glótti fram og skein yvir stillan sjógvi, yvir Vágalandið, fjarblá fjöll og yvir tann grøna Tindhólm.

Ein bátafloiti fór inn eftir Seyrvágsfirði, ein floiti við kátum monnum, sum settu bringuna fram úr sær og kendu heimin stóran. Teir komu við veiðitíðindum til bygdar.

Nú vóru tað skaðaskrivarnir, ið tóku til sín, teir fingur embætisrúkkur á hövurleðrini og gjørdust hvattitalandi. Har stóð ein grindamaður við einum kellingarkjafsti, sum var brotin og vísti teimum: »Hygg, tað er nýtt aftur í benði, nýbrotið, siggja tít«. Men tað var sovorðin skotran, at tann sum skuldi sleppa inn, mátti skotra múgvuna fastari saman. Tá kom ein úttan ifrá og vildi skotra tann við kellingarkjafstinum burtur, men hann vildi ikki fara, gjørdist bítskur. Tá tók hin í økslina á honum: »Eg haldi, tað er líkari, at tú víkir fyri mær, eg eri av Tröllinum«. Tann við kellingarkjafstinum helt hetta vera rimiligt og sleppti honum framum.

Har stóð ein við einum buksum, sum hann skuldi hava skraett: »Tít siggja sjálvir, einar flunkandi nýggjar buksur, eitt vákn skar tær niður eftir lærinum«. Men tá segði tann gamli skaðaskrivarin: »Harrans ólukkæ og fór at deila: »Tað má eg siga, at ikki havi eg hitt so smálgan mann í minar dagar, krevja grindaskaða fyri eitt plagge. Maðurin datt burtur ímillum«.

Kálvur kom ikki til skaðaskrivaran, hóast hann hevði fingið økslina úr lið og hevði verið hjá doktoranum. Hann helt tað vera so